

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/162/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226351
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112226351.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 19. mája 2014, č.k. 12C/393/2012-98, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 3.577,80 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 715,56 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 09.06.2011 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava (navrhovateľa) proti povinnej: Alena Úrge pre vymoženie 963,65 Eur istiny s príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. v Bratislave sp. zn. SR 12206/10 zo dňa 11.02.2011. Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 19.03.2012, č.k. 62Er/1423/2011-10 žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Od podania predmetnej žiadosti dňa 09.06.2011 do vydania predmetného uznesenia exekučným súdom dňa 19.03.2012 uplynula doba 9 mesiacov. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 6 ods. 1, 2 a 4, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.), ďalej ust. § 44 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. c), d) Exekučného poriadku platného v čase podania predmetnej žiadosti, ako aj čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1, 2, čl. 4 ods. 1, 2, čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V prejednávanej veci skúmal, či boli dané predpoklady vzniku zodpovednosti odporcu za škodu. Poukázal na to, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 a ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre exekúciu sa nevzťahuje na rozhodnutie o exekučnom titule, ktorým je rozhodnutie rozhodcovského súdu. Dospel k záveru, že povinnosťou orgánu štátu je len v 15-dňovej lehote vydať poverenie na exekúciu, ak exekučný titul spĺňa zákonom stanovené podmienky a takýto postup vyplýval aj zo znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného pred novelou č. 102/2011 Z. z. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že postup súdu, ktorý rozhodol o zamietnutí poverenia

na exekúciu v lehote 9 mesiacov od podania návrhu, nemožno označiť za rozporný so zákonom a lehotu, v ktorom bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o poverenie na exekúciu vydané, nemožno charakterizovať ako prietahy v súdnom konaní. Ďalej uviedol, že so vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka Zákonom č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 01.04.2004 v Hlave V. začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až § 60) a uvedená právna úprava má základ v Smernici Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zdôraznil, že podľa prechodných a záverečných ustanovení k úpravám účinným od 01.04.2004 (§ 897f ods. 3) spotrebiteľské zmluvy podľa ust. § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ust. § 53 a § 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ust. § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy a s ust. § 57 tohto zákona do 3 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ust. § 53, § 54 a § 57 tohto zákona podľa ods. 3, sú neplatné po uplynutí 3 mesiacov dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Z ust. § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka mu vyplynulo, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Pripomenul, že spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Poukázal na skutočnosť, že Slovenská republika je viazaná medzinárodnými záväzkami, zmluvami a predpismi, ako aj Smernicami Európskej únie, vrátane Smernice č. 93/13/EHS, a medzinárodné záväzky, vyplývajúce z členstva Slovenskej republiky v Európskej únii, majú prednosť pred právnym poriadkom platným na území SR. Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách členské štáty musia zabezpečiť, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Zmluvu o úvere, na základe ktorej si navrhovateľ uplatňoval svoje peňažné nároky voči povinnej v rámci exekučného konania, označil za zmluvu spotrebiteľskú a doplnil, že táto zmluva, ako aj exekučný titul, podliehali súdnemu prieskumu nekalých zmluvných podmienok na základe čl. 6 Smernice č. 93/13/EHS. Uviedol, že na súd bola vec predložená až v rámci exekučného konania a po zistení, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a vykonateľný rozhodcovský rozsudok obchádza ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, resp. na práva spotrebiteľa a neprijateľné zmluvné podmienky vôbec neprihliadol, exekučný súd zamietol návrh na vydanie poverenia na exekúciu podľa čl. 7 Smernice, aby nekalé zmluvné podmienky spotrebiteľa už nezaväzovali, v súlade so záväzkami, vyplývajúcimi pre štát z medzinárodného práva. Takýmto postupom podľa jeho názoru exekučný súd iba neuznal rozhodcovský rozsudok za spôsobilý exekučný titul a navrhovateľ si mohol svoje právo na vymoženie istiny s príslušenstvom vymáhať žalobou na všeobecnom súde, v podstate okamžite po doručení rozhodnutia o zamietnutí poverenia na exekúciu a získať nový exekučný titul a na jeho podklade viesť ďalšiu exekúciu. Tvrdenia navrhovateľa, že už nebolo možné získať iný exekučný titul na vymoženie tej istej pohľadávky pre prekážku veci rozhodnutej, nepovažoval za ničím podložené a preukázané ani jediným zastavujúcim uznesením všeobecného súdu, z ktorého by tieto skutočnosti vyplývali. V danej súvislosti zdôraznil, že v konečnom dôsledku bolo exekučné konanie zastavené z dôvodu, že navrhovateľ si z dvoch možných alternatív v základnom konaní vybral súkromnoprávny orgán - rozhodcovský súd s rozhodcovským konaním, teda dal prednosť tomuto orgánu pred všeobecnými súdmi, čím sa vyhol súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktorú v základnom sporovom konaní pri plnení zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere skúma súd ex offo. Ak by rozhodcovské súdy postupovali rovnakým spôsobom ako všeobecné súdy a vychádzali by zo súdnej praxe, Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 a Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ďalších zákonov na ochranu spotrebiteľa, súd by nemal dôvod v rámci exekučného konania kontrolovať obsah celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a posudzovať prijateľnosť, resp. neprijateľnosť zmluvných podmienok a žiadosť o poverenie na exekúciu zamietnuť. Z týchto dôvodov dospel k záveru, že exekučný súd nepochybil vo svojom úradnom postupe, keďže aplikoval normy medzinárodného práva, ktorými je Slovenská republika ako člen Európskej únie viazaná a ktoré majú prednosť pred ustanoveniami slovenského právneho poriadku a poskytol spotrebiteľovi potrebnú súdnu ochranu pred nekalými zmluvnými podmienkami. V danom prípade teda nemal za preukázaný žiaden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a to nesprávny úradný postup, ani vznik škody v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom ani výška nejakej škody. Navrhovateľ poskytol povinnému úver v určitej výške, avšak nebol predložený žiadny dôkaz o tom, kedy mala navrhovateľovi vzniknúť škoda jeho nezaplatením ani ako k jej výpočtu dospel; čo presne obsahuje dlžná istina, čo je jej príslušenstvom a koľko bolo z uvedeného dlhu už povinným medzitým uhradené a že za zostatok neuhradeného dlhu zodpovedá práve odporca. Z týchto dôvodov dospel k záveru, že nie je možné navrhovateľovi priznať

náhradu škody spočívajúcu v nevyožnenej istine s príslušenstvom ani nemajetkovú ujmu z dôvodu nesplnenia preukázania zákonných predpokladov zodpovednosti žalovanej za akúkoľvek škodu, a preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ ide o odporcom vznesenú námietku premlčania, bol toho názoru, že nárok navrhovateľa nie je premlčaný podľa ust. § 19 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., aj keď navrhovateľ nevedel, kedy sa dozvedel o vzniku škody, pretože 3-ročná premlčacia doba neuplynula od vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti dňa 19.03.2012 do dňa podania žaloby dňa 27.09.2012. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich v lehote stanovenej v ust. § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčíslil.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť

zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva. Žiadal preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (náležite vyhodnotil (náleží Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 18.04.2012, pričom konanie na exekučnom súde začalo dňa 27.04.2011, t.j. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s tým, že omeškanie predstavuje viac ako 357 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podáva žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora na Okresný súd Trenčín dňa 09.06.2011 a k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dochádza uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 19.03.2012.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd exekučný vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu zo zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014) a v návaznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákona o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Tento prieskum exekučný súd vykonal, zistil, že exekúciu nemožno z týchto dôvodov vykonať, pričom spotrebiteľské právo jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdného dvora EÚ. Nemožno sa preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie za stavu, kedy Exekučný poriadok nestanovoval žiadnu lehotu, v ktorej má exekučný súd zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia (čo nie je možné zamieňať s pojmom vydanie poverenia), v lehote 9 mesiacov od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na exekučný súd, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávne úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávne úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávne úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18.10.2012 pod sp. zn. 17NcC/316/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Trenčín JUDr. Judita Knociková nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak nemohol postupovať. Súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku vysporiadal s otázkou splnenia predpokladov pre uskutočnenie pojednávania napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvého stupňa, v ktorom poukázal na príslušný nález Ústavného súdu SR, na strane 7 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 13.08.2013. Skutočnosť, že toto vyjadrenie nebolo navrhovateľovi doručené už pred prvým pojednávaním vytýčeným vo veci na 10.07.2013, treba pripísať krátkosti času pri súčasnom zohľadnení zaťaženia súdu prvého stupňa, nakoľko odporca doručil svoje vyjadrenie k návrhu na začatie konania súdu prvého stupňa až dňa 08.07.2013. Prvé pojednávanie vo veci bolo odročené za účelom rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, ktorý súd prvého stupňa uznesením č.k. 12C/393/2012-48 zo dňa 02. augusta 2013 zamietol a toto uznesenie potvrdil na odvolanie navrhovateľa aj Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 11. decembra 2013, č.k. 4Co/948/2013-66. Druhý termín pojednávania bol vo veci vytýčený na 19.05.2014, pričom predvolanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 14.02.2014, teda navrhovateľovi nebola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní, pričom túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré bolo doručené navrhovateľovi dňa 19.06.2013 spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú v značnom rozsahu zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z veľkej časti nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednáwanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.